

Annie Lööf: Almedalstal 2016

Talare

Annie Lööf
Partiledare

Datum

4 juli 2016

Plats

Visby, Gotland

Vänner,

Världen har fått feber.

Fruktansvärda terroråd fortsätter skörda människoliv. Orlando. Paris. Bryssel. Mellanöstern. Istanbul.

Daesh fortsätter sina härjningar. Oljefatsbombarna faller i Syrien. Människor flyr och möter döden i Medelhavet.

Nationalister och vänsterpopulister vinner framgångar i hela Europa. De målar världen i svarta färger. Ställer människor mot varandra. Erbjuder enkla lösningar på svåra problem.

Det brittiska folket röstade för ett utträde ur EU. Ett besked som genast fick kraftiga följdverkningar. Ekonomiskt. Politiskt. Ett EU som nu måste ta tag i sina problem och komma närmare människor för att inte falla sönder.

USA är splittrat. Riskerar att sluta sig mot omvärlden. Det parti som en gång avskaffade slaveriet tycks välja en presidentkandidat som gång efter gång gör rasistiska, sexistiska och islamofoba uttalanden.

Vi lever i en svår tid.

En tid som kräver tydliga värderingar.

Som kräver ansvarstagande. Som kräver handlingskraft.

Vi behöver ett EU som gör människors vardag bättre.

Som är en kraft för fred, handel och miljö.

Som gör färre saker, men som gör dem bättre.

Mina vänner, Sverige ska ta på sig ledartröjan.

Historien har visat att Europa är så mycket starkare tillsammans.

I Sverige behöver vi ett nytt politisk ledarskap.

Som står för nya reformer; inte ängslig passivitet.

Som står för en tydlig riktning; inte fladdrigt kappvändande.

Vänner, det är inget snack om saken.

Sverige och världen behöver förändring.

Sverige behöver politiker som vet hur man styr ett land. Som inte famlar efter riktning. Letar efter en manual.

Sverige behöver den reformkraft som stavas Centerpartiet.

Och, efter nästa val. Då är det hög tid att det blir ordning och reda igen.

Då behöver vänsterregeringen bli en parentes.

Då behöver Sverige återigen ledas av en stark Alliansregering.

Också bokstavligen har världen feber. Temperaturen stiger.
Klimatförändringarna fortsätter. Torkan breder ut sig.

Vi spelar ett spel med planeten som insats.

Om vi inte lyckas hejda klimatförändringarna kommer världen se annorlunda ut.

Grönland kommer förloras. Slukas av havet när vattenytan stiger.

Korallreven utraderas.

Arktis sommaristäcke vara ett minne blott.

Här hemma kommer det råda dricksvattenbrist, särskilt i södra Sverige.

Jordskred bli vanligare, särskilt i de västra och sydvästra delarna.

Smittsamma sjukdomar kommer spridas mellan djur.

Den biologiska mångfalden utsätts för påfrestningar.

Miljö- och klimatfrågorna är ödesfrågor.

Att då slå fast i en bred energiöverenskommelse att förnybar energi är framtiden det är en viktig framgång. Det är en historisk överenskommelse.

Den är jag stolt över att vara en del av.

Det är viktigt att fem ansvarstagande partier kunde samlas, visa enighet och skapa långsiktighet i energifrågan. Det är bra för miljön, konkurrenskraften och jobben.

Nu har vi tydligt stakat ut vägen från fossilt till förnybart.

Det, mina vänner, det är en milstolpe i svensk politik.

Miljö- och klimat är ödesfrågor.

En planet i balans är nödvändigt.

Men ikväll vill jag framför allt prata om ett Sverige som glider isär. Som klyvs. Regionalt och socialt. Delas. Av otrygghet, utanförskap och arbetslöshet.

Att ha ett jobb skapar trygghet. Trygghet att kunna betala sina räkningar. Inte behöva vända på varenda krona. Inte somna med en klump i bröstet, och vakna med ett hjärta som rusar.

När den som bor i en välmående stadsdel tittar ut från sitt fönster en lördagsförmiddag ser hen trygghet.

Villor med gungställningar. Liv och rörelse i trädgårdarna. Grannar som påtar i rabatter. En stickad tröja över en blå plaststol. Hyreshus där fönstren står öppna och gardinerna vajar i vinden. Grönt gräs, som här. Bubblande skratt och sorlande samtal.

Man inte bara ser trygghet. Man känner den tydligt.

Hade man tittat ut en måndagsmorgon hade allt varit lugnt och stilla.

För alla hade varit på jobbet.

Ett stenkast bort kan verkligheten se helt annorlunda ut.

När den som bor i ett av Sveriges utanförskapsområden tittar ut från sitt fönster, då skymmer de höga hyreshusen sikten. Hus som bygger en mur mot världen utanför. Ensamma maskrosor som orkat sig upp i betongens sprickor. Enstaka vajande grässtrån.

Där finns glädje och gemenskap. Livslust och drömmar.

Men. Där finns också, håglöshet. Hopplöshet.

Och, oavsett veckodag. Arbetslöshet.

Detsamma gäller för den som bor i någon av de landsbygdskommuner som länge haft problem med jobb som försvinner och svag ekonomisk utveckling.

Utsikten från fönstret där kan vara bländande, men utsikten att få jobb obefintlig.

Så här ser det kluvna Sverige ut.

Mellan platser som går bra och platser där hopplösheten breder ut sig.

Som en social farsot.

Vänner,

Vi går mot en miljon i utanförskap. Det kan kännas långt borta nu när ekonomin är stark. När jobben blir fler. Men det är ditåt vi är på väg. Om vi inte agerar.

Människor kommer då stå längre från arbetsmarknaden. Vara extra utsatta.

Vi har dessutom en stor utmaning i alla de tiotusentals människor som kommit nya till vårt land. De måste få in en fot. Börja jobba. Vara med och bidra. Annars kommer Sverige att fortsätta klyvas.

Detta mina vänner, det är Alliansens gemensamma uppgift. Det är vår viktigaste uppgift hittills. För om vi inte lyckas, kommer klyftan bli både bredare och djupare. Vi kommer inte kunna mota bort de parallella samhällen där misstron göds, hopplösheten frodas och utanförskapet biter sig fast.

Vi kommer få ett Sverige där människor glöms och döms till livslångt utanförskap. Ett Sverige som fortsätter att klyvas regionalt och socialt.

Vänner,

Vi måste se till att de parallella samhällen som finns i Sverige blir till ett gemensamt.

Vi kommer aldrig ge upp kampen för ett Sverige där ingen hamnar på efterkälken. Ett tryggt Sverige. Där alla jobb behövs. Och framförallt. Där alla människor behövs.

Trygghet handlar om att ha ett jobb. Men trygghet handlar även om att inte utsättas för brott.

Jag vill illustrera detta med två berättelser.

Det är inga solskenshistorier. Tyvärr. Men de är tydliga exempel på när tryggheten brister. När samhället brister. När rättsstaten är under attack.

Låt mig först ta er med till en plats långt från Almedalen.

Till ett möte med den lokala polisen.

Till en berättelse som berörde mig på djupet.

Innan barn börjar skolan går de regelbundet hos barnvårdscentralen. Det är vägning. Det är mätning. Kurvor som ritas. Föräldrar som får svar på sina frågor. Barnets utveckling som noga följs.

När barnet är sex år tar skolan över ansvaret för hälsovården.

Men. Mellan BVC och skolan finns ofta ett långt sommarlov.

Flera veckor då fysiska sår kan läka.

Sommaren mellan förskola och skola är inte ett långt härligt, pirrigt äventyr för alla. Med smultron på strån och plåster på knäna. För vissa barn börjar mardrömmen i den åldern. Med könsstympling.

Med rakblad och knivar som skändar och förstör.

Socialstyrelsen uppskattar att närmare 38 000 flickor och kvinnor i Sverige varit utsatta för könsstympling. Att 19 000 flickor under 18 år utgör en så kallad riskpopulation. De riskerar att stympas.

Även om jag förstod det polisen berättade för mig. Även om jag hörde vad som sas. Även om jag förstår vad orden betyder. Så går det ändå inte riktigt att greppa att detta händer i världen. Idag.

Jag tänker på de fysiska spåren. De känslomässiga spåren.

På smärtan. Blödningarna. Lidandet.

Och det skär i hjärtat.

Tanken på att detta faktiskt händer små barn svindlar.

Jag kan inte låta bli att tänka på min egen dotter.

För jag kan se barnens ansikten framför mig. Behöver inte ens blunda.

Höra deras gråt. Skrik. Tårarna som rullar över kinderna. Paniken i deras ögon. Känna den lilla kroppen som skakar av smärta. Som blir till en spänd båge. Som inte förstår. Som inte ska behöva förstå.

För det finns ingen rimlig förklaring. Ingen alls. Detta är en grym sedvänja. En fasansfull rit.

Knivar som stympar måste få ett slut.

Detta handlar inte om religion.

Detta handlar om en fruktansvärd tradition.

Om att kontrollera kvinnor.

Om kvinnas låga status.

Om viljan att bestämma över en annan människas framtid.

Könsstympning är förbjudet i svensk lag. Oavsett om det sker i Sverige eller utomlands. Det är glasklart vad som gäller.

Men föräldrarna måste informeras och utbildas mer.

På mödravårdscentralen. På öppna förskolan.

Polis, domstol behöver också få utbildning för att känna igen mönstren.

Men de som stympar barn. De måste dömas.

Rättsväsendet får inte svika.

Händer detta ett barn, så är det ett barn för mycket.

För det finns tydliga, universella värderingar. Som gäller över tid, över rum, över nationsgränser. Och det finns värderingar som inte ska accepteras i samhället.

Detta handlar om vad som är rätt. Och vad som är fel.

Om att vi måste stå på brottsoffrens sida. Barnens. Kvinnornas.

Att rättsstaten ska värna dem som behöver det som allra mest.

Om att vi resolut och kraftfullt måste sätta ned foten för jämställdhet, frihet, allas lika rätt och värde.

Sätta ned foten och tydligt markera. Stympning av barn kommer vi aldrig någonsin att acceptera. Hedersförtryck. Det har ingen plats i vårt samhälle.

Citat: ”Jag kommer att hjälpa din mormor om hon får hjärtstillestånd och jag kommer även att hjälpa DIG om du går igenom isen en solig dag i mars. Varför gör du så här mot mig? Jag har också en familj som vill träffa mig igen, precis som du”. Slut citat.

Så skriver Mattias efter att han träffades av en sten som gick genom rutan på brandbilen han satt i. På väg för att rädda liv.

För ambulanspersonal, brandkår och polis har det blivit vardag att mötas av hot, att mötas av stenkastning. Få sina rutor krossade.

På detta sätt är rättsstaten under attack.

Den som hotar blåljuspersonal hotar också tryggheten och säkerheten för dem som ambulansen inte kommer fram till.

Ambulanssjuksköterskan kommer att rädda den som kastar sten.

Men för den som råkat ut för en hjärtattack.

För den vars hus brinner.

För den som snabbt behöver hjälp.

Då kan en kastad sten bli skillnaden mellan liv och död.

Mellan att ambulansen kommer fram. Och att den inte gör det.

Ett samtal till 112 måste leda till att man får den hjälp man behöver.
Centerpartiet vill därför att samhällets svar ska vara tydligt och resolut.

Blåljuspersonal ska ha samma juridiska skydd som polisen. Straffen ska vara strängare för stenkastarna.

Strängare straff är nödvändigt för att säkra tryggheten, men lika viktigt är de sociala insatserna. Det som bryter maktlösheten. De förebyggande åtgärderna. De som skapar ett socialt sammanhang. Kontaktskapande aktiviteter där ungdomar kan möta räddningstjänst och polis. Etablera förtroende. Utbildning. Visa att det finns en annan väg.

För vi måste klara av att ha flera bollar i luften samtidigt.

Ge polisen rätt redskap att jobba med. Införa kännbara straff.

Men även se till att polisen får mer pengar. Så att de kan klara upp fler brott. Få fler kollegor och högre lön. Arbeta förebyggande och vända hatet till nyfikenhet och förståelse.

Anledningen till detta är enkel.

Rättsstaten ska finnas i hela landet. Det är nämligen en av statens absoluta kärnuppgifter.

För vi kommer aldrig någonsin kompromissa med tryggheten.

Vi ska vara tuffa mot dem som begår brott. Det är inget snack om saken. Svensk lag ska gälla i hela Sverige.

Och, som Tony Blair sa på 90-talet. Så ska vi även vara tuffa mot orsaken till att brottet begås.

Jag besökte Molenbeek i Bryssel i förra veckan. Stadsdelen som kallas för terrorns huvudstad. Där bodde mannen som utförde terroråderna i Paris. Ett gömställe för jihadister. För extremister.

Det borgmästaren sade gjorde intryck.

Hon sa, ”det fel vi gjorde, var att vi inte välkomnade människor som medborgare med rättigheter. Och med skyldigheter. De fick bostad och bidrag, men inga framtidsutsikter.” Slut citat.

Att inte själv ha ett jobb. Inte ens känna någon som har ett jobb. Det kan aldrig ursäktas ett beteende. Men bristen på framtidstro är en av anledningarna till det utanförskap vi måste bekämpa. Det är en del av det kluvna Sverige vi måste binda samman.

Ett jobb är så mycket mer än ett bidrag till statskassan. Det ger ett sammanhang. En identitet. En meningsfullhet.

Att ta hand om någons barn på förskolan.

Vårda den som är sjuk.

Bygga en bostad.

Hjälpa till att hitta rätt styrka på glasögonen.

Jobb ger mening.

Det är därför jag inte kan stå vid sidan om och se på när Sverige slits isär.

Därför Alliansen gemensamt måste ge svar.

Jag är inte beredd att offra hundratusentals människor till arbetslöshet och utanförskap.

Jag är inte beredd att låta en ny underklass växa fram.

Inte beredd att låta otryggheten få fäste.

Jag är beredd att göra vad som krävs för att få fram fler jobb, fler enkla jobb.

Tryggheten att ha ett jobb ska inte bara vara till för den som bor i en välmående stadsdel. Den tryggheten ska vara till för alla.

För alla jobb behövs.

Med rätt reformer kan Sverige knytas ihop. Med rätt reformer kan den som bor i ett utanförskapsområde få jobb. Den som länge varit arbetslös få nya kollegor. Den som saknar utbildning komma in i värmen. Den som kommit ny inte behöva leva på bidrag.

Redan idag jobbar över 200 000 människor i handel och besöksnäring. Viktiga jobb. Vardagsjobb. Och ofta enklare jobb.

Ska vi kunna mota tudelningen så måste dessa jobb bli fler.

Med rätt politik kan vi nå dit.

Sverige har idag lägst andel enkla jobb i hela EU. Hälften av vad man har i Danmark. Avsevärt färre än man har i Tyskland. Det är ingen naturlag att det ser ut på det sättet.

Jag vill därför här ikväll ge ett tydligt besked.

Att fler enkla jobb ska växa fram, det kommer att vara Centerpartiets högsta prioritet när vi förhandlar Alliansens valmanifest.

Vi vet att det första jobbet är det viktigaste. Vi gör därför en offensiv för att

fler just ska få sitt första jobb. Jobb som ofta är enklare, som inte kräver lång utbildning. Men som är nog så viktiga.

Som RUT-avdraget. Där vill vi tredubbla taket och lägga till fler tjänster.

För vi vet att alla jobb behövs.

Jag har idag presenterat Centerpartiets förslag om att införa ett ingångsavdrag. En reform som har potential att leda till över 45 000 nya, enklare jobb för unga och nyanlända.

För den som är utan jobb handlar det om att få en väg in på arbetsmarknaden. För företaget försvinner arbetsgivaravgiften under de två första åren.

Dessutom vill vi slopa arbetsgivaravgiften helt för den som är under arton år.

Detta handlar inte något lappande och lagande. Detta handlar om genomgripande reformer på 12 miljarder kronor. En mycket stor satsning för att riva murarna till arbetsmarknaden.

Vi vill också införa ingångsjobb. Också det sänker tröskeln till det första jobbet. Förslaget innebär att vi vill lagstifta om en ny anställningsform för nyanlända. Vi vill inte lagstifta om löner. Vårt förslag innebär inte sänkt lön. Det innebär ett jobb till lägre ingångslön för den som inte har ett jobb idag. En lön man kan leva på och som innebär mer pengar i plånboken än låga bidrag.

Vi vill också satsa på utbildning som leder till jobb. Vi vill därför införa branschskolor, så yrkeskunskap värderas högre. Så att kopplingen mellan utbildning och jobb blir än tydligare.

Utbildning är inte tungt att bära. Utbildning gör det lättare att förverkliga sina drömmar. För tjejen i förorten, killen på landsbygden. För arbetaren på verkstadsgolvet. Det gör det möjligt att ta sig från en plats till en annan. Göra sin livsresa.

Centerpartiet beskriver inte bara problemen. Vi knyter inte bara näven i fickan. Vi talar om vad som är fel och har förslag som gör det bättre.

Det handlar om reformer som ger resultat.

Det handlar om att satsa på enkla jobb, på att fler människor ska få sitt första jobb.

Så att vi på det sättet kan hindra Sverige från att klyvas.

Vänner, det handlar om att alla jobb behövs.

Ska man förstå regeringens jobbpolitik så behövs snart en egen ordbok.

”Best of Stefan Löfven”

För statsministern har kommit på fler nya ord än konkreta jobbreformer. Det i sig är en bedrift, men det hjälper honom föga att nå sitt mål om Europas lägsta arbetslöshet om tre och ett halvt år.

En sak som alltid återkommer är motviljan mot företag.

Men lyssna noga Stefan Löfven, för jag har ett tips. Och det är alldeles gratis. Om du vill ha fler jobb – lyssna på småföretagen!

Det är nämligen de som skapar jobben.

Inte dina ministrar bakom sina skrivbord i Rosenbad.

Småföretagen.

Du kommer aldrig kunna ”åtgärda” bort arbetslösheten. Den måste åtgärdas med ett företagsklimat i världsklass.

Satsar man på småföretagen så satsar man på jobben. Det är så det fungerar.

- Därför. Är höga kostnader ett hinder för att anställa – sänk då kostnaden.
- Är sjukskatten ett problem – lägg inte den bördan på företagens axlar.
- Behövs yrkesutbildningar – se då till att leverera.

Men. Att Stefan Löfven skulle ge upp sitt korståg mot företagen – det verkar lika troligt som att Jonas Sjöstedt skulle söka jobb på en friskola.

Mitt besked är tydligt.

Sverige behöver riktiga reformer för riktiga jobb – inte halvmesyrrer till statliga beredskapsjobb.

Sverige behöver politiska ledare som fattar småföretagarnas villkor – inte beskattar småföretagen till döds.

Alla jobb i Sverige behövs.

Därför är det helt nödvändigt med ett starkare Centerparti.

Jag är i den här branschen för att förändra. För att få saker och ting gjorda. För att ta ansvar för Sverige. Ansvar för tryggheten. För jobben. För att människor ska få det bättre.

Med rätt reformer, med rätt förutsättningar växer människor.

Tryggheten kan säkras. Ett kluvet Sverige kan växa ihop. Klimatförändringarna mötas. Världens feber botas.

Låt därför ingen tvivla på att Centerpartiet ger raka besked.

Att vi står upp för de värderingar vi tror på.

Vi kommer aldrig acceptera ett kluvet Sverige, där tudelning och otrygghet breder ut sig.

Vi har modet att göra de reformer som krävs för att fler människor ska ha ett jobb att gå till.

För vi vet att alla jobb är viktiga.

Vi vet att alla jobb behövs.

Tack.

Taggar

2010-tal, 2016, Almedalen, Centerpartiet, Kvinna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/annie-loof-almedalsta-2016>